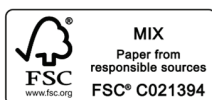

SALLY
THORNE

99 procent
van mij

Vertaling Angelique Verheijen

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2019 Sally Thorne
Oorspronkelijke titel: *99 Percent Mine*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2020 HarperCollins Holland
Vertaling: Angélique Verheijen
Omslagontwerp: bij Barbara
Foto auteur: © Katie Saarikko
Zetwerk: ZetSpiegel, Best
Druk: Scandbook UAB, Lithuania

ISBN 978 94 027 0485 3
ISBN 978 94 027 5941 9 (e-book)
NUR 302
Eerste druk april 2020

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Niemand heeft me dit verteld toen ik begon als barkeeper, maar ik leerde gelukkig snel: als er een groepje mannen binnenkomt, moet je direct bepalen wie de alfa is.

Als je die aankunt, behandelt de rest je misschien met een beetje respect. Die van vanavond pik ik er meteen uit. Hij is de grootste en de knapste en heeft zo'n graag-gedaan-blik in zijn ogen. Lekker voor-spelbaar.

Hij is hier met zijn vrienden aangespoeld na een studentenfeestje. Ze vervelen zich en zijn op zoek naar avontuur. Allemaal dragen ze een pastelkleurig poloshirt. Riemen vast, suikerklontjes. Als jullie je kaarten goed spelen, staat jullie een wilde avond te wachten, maar wie bang is aangelegd, heeft niets te zoeken in de Devil's End Bar. Een paar bikers wisselen geamuseerde blikken boven de pooltafel. De uitsmijter gaat wat meer rechtop zitten bij de deur. Raar dat we altijd het meeste gedonder krijgen als dit soort jongens naar binnen wandelt.

Ik glimlach niet naar de alfa. 'Zijn jullie verdwaald, kinders?'

'Hallo, meneer,' zegt hij. Een sneer vanwege mijn korte haar. 'Oooo, shit,' roepen zijn vrienden lachend.

Ik heet Darcy, en hij heeft zonder het te weten een Jane Austen-grap gemaakt. Ik betwijfel of hij hem zou snappen. Zijn glimlach

verbleekt als ik mijn ogen tot spleetjes knijp en blijf staren. Het dringt langzaam tot de alfagast door dat ik de volledige zeggenschap heb over de alcohol in deze tent. 'Even serieus, het staat je heel sexy.'

Mijn collega Holly deinst achteruit. Ze doet dit werk nog niet zo lang en heeft last van hun blikken. 'Ik ga even een paar... kassarollen halen.' In een wolk van jasmijngeur verdwijnt ze naar achteren.

Ik blijf de alfa met een strenge blik aankijken en voel een triomfantelijke kriebel in mijn buik als hij als eerste wegstapt. Nu ben ik de alfa. 'Waarschijnlijk hebben we dezelfde kapper, want jij bent ook beeldschoon. En nu bestellen of wegwezen.'

De hoofdstudent is dit niet gewend van vrouwen, maar tot mijn verbazing vindt hij het wel leuk. Hij kauwt met open mond op zijn kauwgom en neemt me begerig op. 'Hoe laat ben je klaar?'

Ik beeld me in dat hij Ken van Barbie is, zo'n pop die te lang buiten in de zon heeft gelegen, en ik druk mijn hak in zijn zachte, gebruide hoofd alsof het een sigarettenpeuk is. 'In geen miljoen jaar.'

Hij baalt zichtbaar. Een fraai uiterlijk is tenslotte je backstagepas voor het leven. Waarom werkt dit niet bij mij? Is er iets mis met mij? Het licht valt op zijn gezicht, een schaduwloze vlakke in beigetinten, totaal niet interessant. Ik ben een snob als het om gezichten gaat. Het draait allemaal om de schaduwen.

'Wat kan ik inschenken?' Automatisch grijp ik naar de glazen voor de shotjes. 'Sambuca,' gilt een van de jongens. Tuurlijk. De toverdrank voor halvegaren.

Ik giet een rij glaasjes vol en laat de jongens betalen. De fooienpot is opeens een stuk voller; ze vinden het heerlijk als je ze als oud vuil behandelt. Deze jongens gaan voor een echte bikerbarsafari, en ik ben hun gids. De leider is vastbesloten om mijn verzet te breken en blijft flirten. Als hij halverwege een zin is, loop ik weg.

Het is zondagavond, maar hier vindt niemand het belangrijk om morgenochtend fris aan het werk te kunnen.

Mijn oma Loretta zei dat je altijd en overal een baan kunt vinden als je weet hoe je drank in een glas moet gieten. Toen zij in de twintig was, stond ze ook achter de bar. Het was een goed advies: ik heb overal ter wereld drank in glazen geschonken en weet hoe ik elke variant van het alfamannetje moet aanpakken.

Ik vraag me af wat Loretta zou zeggen als ze me nu kon zien, met een hand aan de tap en een belediging op het puntje van mijn tong. Ze zou lachend in haar handen klappen en zeggen: 'We hadden een tweeling kunnen zijn, Darcy Barrett.' Dat was een van haar favoriete uitspraken. Op haar begrafenis werd er zo'n diashow met foto's afgespeeld, en ik kon de steelse blikken bijna voelen.

Een tweeling. Ik zweer het je. Nu slaap ik in haar kamer en maak ik haar voorraad conservenblikjes op. Als ik een paar kristallen in mijn portemonnee doe en tarotkaarten ga lezen, ben ik officieel haar reïncarnatie.

Holly is die kassarollen waarschijnlijk bij de fabriek gaan ophalen. Een van de bikers moet te lang wachten naar zijn zin en loert met een schuin oog naar de pastelshirtjes. Ik knik naar hem en steek een vinger op: één minuut. Hij moppert iets en snuift verontwaardigd, maar besluit nog niet over te gaan tot zware mishandeling.

'Is dat een leren broek?' Een pasteljongen buigt over de bar en bekijkt de onderste helft van mijn lichaam. 'Je ziet eruit als Stoere Sandy uit *Grease*.' Hij concentreert zich op het valse naamplaatje boven een van mijn borsten. 'Joan.' Zijn sceptische blik dwaalt verder af. Ik zie er blijkbaar niet uit als een Joan.

'Je ziet toch zo dat ik Rizzo ben, stomkop. Blijf aan je eigen kant van de bar en houd op met naar mijn tieten loeren, anders komt Keith er even bij. Die zit daar, bij de deur. Hij is één meter negentig en hij verveelt zich.'

Ik wuif speels naar Keith op zijn kruk. Keith zwaait terug.

'Hij verveelt zich, ik verveel me, en de leren jacks vervelen zich echt te pletter.' Ik loop op en neer achter de bar, deel glazen uit,

neem geld aan en geef de la van de kassa steeds weer een duw met mijn heup.

‘Joan heeft gelijk. We vervelen ons te pletter,’ zegt een van de jongere bikers olijk. Hij leunt al een tijdje tegen de bar en volgt de gebeurtenissen met interesse. De pastelshirtjes krimpen in elkaar en staren naar hun telefoon. Ik wissel een grijns met de biker en schuif hem een pilsje van het huis toe.

Ik heb genoeg van dat groepsgedoe. ‘Van sambuca krimpt je piemel. O, shit, te laat. Hup, opzouten.’ Ze doen het nog ook.

Holly’s enorme ogen loeren schichtig om het hoekje van de deur. Ze heeft niets in haar handen. Holly is een en al benen en ellebogen, en Anthony – onze baas – heeft haar aangenomen zonder haar ook maar één vraag te stellen. Met haar gezicht heb je zo een baan. Ze kan geen wisselgeld tellen, drankjes inschenken of kerels in de hand houden.

‘Ik ben altijd zo opgelucht als we samen zijn ingeroosterd.’ Holly gaat op de houten bank zitten en ademt lang en diep uit, alsof ze heel hard heeft gewerkt. Op haar naamplaatje staat ‘HOLLY’ met een sticker van een roze glitterhartje ernaast. ‘Ik voel me een stuk veiliger als ik bij jou ben. Volgens mij waak je zelfs over Keith.’

‘Ja, dat is waar.’ Ik vang Keiths blik. Hij heft met een rukje zijn kin op om aan te geven dat hij bij de les is, en gaat vervolgens weer achterover tegen de muur hangen. Nog een barkeeperstip: zorg dat je vriendjes wordt met de beveiliging. Ik voer de gasten dronken, en daarna zorgt Keith dat de tent niet ontploft. Ik zou deze kostelijke pareltjes van wijsheid eigenlijk met Holly moeten delen, maar ik wil niet dat ze langer dan strikt noodzakelijk in deze tent blijft werken. ‘Als ik ontslag neem, zul je echt een stuk harder moeten worden.’

Holly perst haar lippen op elkaar. ‘Hoelang blijf je nog?’

‘De renovatie van mijn oma’s huis begint over twee maanden, als het niet weer wordt uitgesteld. Dan ben ik hier weg.’ Ik krijg de ze-

nuwen van Holly's glittersticker. 'Ik zou trouwens nooit mijn echte naam op dat plaatje zetten.'

Ze houdt haar hoofd schuin. Ze zou een fantastisch model voor bruidsmode zijn, in zo'n enorme suikertaartjurk met een tiara op haar hoofd. 'Het is niet eens in me opgekomen om een andere naam te verzinnen. Wie zal ik eens worden?'

Het zou een wonder zijn als er nog een leeg stukje tape in mijn oude vriend het labelapparaat zou zitten. Wat Anthony betreft bestaan de secundaire arbeidsvoorwaarden van deze bar uit een bulkverpakking naamplaatjes. Daarmee probeert hij het personeelsverloop te bestrijden. Er zijn er nog een stuk of honderd over, dus voorlopig hoeft hij zich nergens druk over te maken.

'Je zou een geweldige Doris zijn.'

Holly trekt vol afschuw haar neus op. 'Wat een oudevrouwtesnaam.'

'Wat wil je dan, een sexy nepnaam? Toe nou toch, Hol.' Ik pers het labeltje uit het apparaat en zet een nieuw naamplaatje voor haar in elkaar. Het blijft even stil nadat ik het aan haar heb gegeven.

'Dus jij vindt dat ik een Bertha ben?'

'Zeker weten.' Ik bedien nog een paar klanten.

'Ik voel me eerder een Gwendolyn. Of een Violet?' Maar gehoorzaam als ze is, speldt ze het nieuwe plaatje toch op.

Ik dwing haar om haar oude speldje in te leveren en gooi het in de vuilnisbak. Als ze zo doorgaat, kan ik me tijdens mijn dienst misschien ook af en toe een seconde ontspannen.

'Op een dag ben jij dr. Bertha Sinclair, psychiater voor depressieve papegaaien, en dan lig je elke avond om negen uur onder de wol.' Dat klinkt als iets wat een overbezorgde zus zou zeggen, dus ik ga nog even door. 'Of je wordt dierenarts in de Zuid-Amerikaanse jungle, om de ara's te leren de liefde te vinden.'

Ze duwt haar handen diep in haar zakken en grijnst. 'We behandelen niet alleen papegaaien op de dierenartsopleiding. Dat heb ik al zo vaak gezegd.'

‘Hé, schatje,’ zegt een vent tegen Holly. Stoere jongens zijn dol op brave meisjes.

‘Als jij het zegt,’ zeg ik tegen haar. Tegen hem snauw ik: ‘Oprotten.’

Ze gaat door met ons spelletje. ‘Ik denk eerder dat jij met je rugzak door de Zuid-Amerikaanse jungle trekt, terwijl ik kijkoperaties uitvoer bij stokoude lapjeskatten. Je kapt je een weg door de lianen.’ Ze maakt hakkende bewegingen.

‘Dat heb ik al gedaan, in de Andes,’ geef ik toe. Ik probeer niet opschepperig te klinken. Er is niets zo irritant als een verwaande wereldreiziger. ‘Man, ik zou hier best een machete kunnen gebruiken.’ Ik laat mijn blik over het publiek glijden.

‘Ik heb je Instagram bekeken. Je bent in zoveel landen geweest dat ik de tel ben kwijtgeraakt.’

‘Ik ben mijn paspoort kwijt, anders zou ik de stempels voor je turven.’ Terwijl ik de lege glazen ophaal, loop ik in mijn hoofd het hele huis nog een keer na. Loretta’s geest probeert waarschijnlijk weer een geintje met me uit te halen. Of mijn broer Jamie heeft het verstopt.

Alleen al het idee dat Holly met haar mooie ogen naar mijn oude leven heeft zitten staren, bezorgt me de rillingen. Stel je voor dat je exen dat ook doen. Nieuwsgierige onenightstands. Oude fotografiekanten. Of nog erger, Jamie. Ik moet mijn account afschermen. Of wissen.

‘Er stonden foto’s op van jou en je broer. Ongelofelijk, wat lijken jullie veel op elkaar. Hij is ontzettend knap, hij zou een model kunnen zijn.’ De laatste zin flapt ze er min of meer per ongeluk uit. Ik heb hem al veel vaker gehoord.

‘Dat heeft hij geprobeerd, maar hij kon er niet tegen dat hij moest doen wat hem gezegd werd. Toch bedankt. Dat is ook een complimentje voor mij.’

Jamie en ik lijken op elkaar omdat we een tweeling zijn. In de pikorde van tweelingen staan wij onderaan: een jongen en een meisje. We kunnen niet eens dezelfde kleren aan, of stiekem van plek wisselen. Een broer, kan het nog saaier.

Toch vinden sommige mensen ons opeens fascinerend als we ont-hullen dat we een tweeling zijn. Ze vragen altijd wie het eerst gebo-ren is. Kunnen we elkaars gedachten horen? Voelen we elkaars pijn? Ik knijp hard in mijn been en hoop dat hij ergens in een andere bar piept van de pijn en zijn drankje omgooit.

Jamie is knap, dus in theorie zou ik er ook goed uit moeten zien. Helaas ben ik op school te vaak 'Jamie met een pruik' genoemd om dat te kunnen geloven. Als je ons naast elkaar zet wanneer ik net mijn gezicht heb gewassen, zou je me makkelijk kunnen aanzien voor zijn kleine broertje. Dat weet ik, want het is echt gebeurd.

'Waar ga je eerst heen?' Holly is typisch zo'n meisje dat met een baret op en een stokbrood in haar mandje over de kasseitjes wil fietsen.

'Ik ga al mijn naamplaatjes begraven in Aokigahara, dat is een zelf-moordbos in Japan. Dat is de enige manier om mijn ziel te bevrijden van de Devil's End Bar.'

'Niet naar Parijs dus.' Ze wrijft met de neus van haar witte sneaker over een vlek op de vloer, en ik moet lachen omdat ik het goed heb geraden. Ik zet de zwabber tegen haar been, maar ze grijpt hem ge-woon met twee handen vast en laat de steel tegen haar wang rusten. Alsof ze in een musical speelt en elk moment in gezang kan uitbarsten.

'Waarom reis je zoveel?'

'Ze zeggen dat ik moeite heb met het beheersen van mijn impul-sen.' Ik trek een gezicht.

Ze denkt nog steeds na over de informatie die ze met haar gesnuf-fel heeft verzameld. 'Jij was bruidsfotograaf. Hoe doe je dat?' Ze neemt me van top tot teen op.

'Geen kunst aan. Je zoekt het vrouwtje in de witte jurk, en dan doe je dit.' Ik houd een onzichtbare camera tegen mijn gezicht en druk af.

'Nee, ik bedoel, je bent toch altijd op reis?'

'Tijdens het trouwseizoen was ik hier aan het werk, dan woonde ik bij mijn oma. De rest van het jaar was ik weg.' Mijn budget was nog-

al krap, om het maar eens veel te zwak uit te drukken, maar ik heb het op die manier toch zes jaar volgehouden. ‘Ik werk in cafés als ik geld nodig heb. Soms verkoop ik een paar reisfoto’s, maar dat loopt niet zo goed.’

‘Ik hoop niet dat dit beledigend overkomt, maar –’

‘Dit is meestal het moment dat iemand met een belediging komt.’ Ik onderbreek haar en word gered door een van de oudere vaste gasten, een kerel met tatoeages als blauwe plekken en een bruine klont in zijn baard. Weerzinwekkender kan niet, maar hij houdt zijn mond terwijl ik zijn borrel voor hem inschenk en daarom beloon ik hem met een glimlach. Hij kijkt me aan alsof hij het niet vertrouwt.

Als hij weg is, ga ik naar de toiletten en ik glimlach beleefd tegen mezelf in de spiegel. Ik zie eruit alsof ik dat lang niet meer heb gedaan. Mijn spiegelbeeld kan zo in de commercial voor Shark Week van National Geographic.

Holly heeft het talent om haar gedachten op pauze zetten. Ik frutsel aan mijn haar, trek een nog dikkere lijn om mijn ogen, was eeuwenlang mijn handen, en toch gaat ze als ik terugkom naadloos verder waar ze was gebleven.

‘Jij lijkt me niet zo op je plek op een bruiloft.’

‘En waarom dan wel niet, Bertha?’ Ontelbare dronken bruiloftsgasten hebben trekkend aan mijn elleboog iets van die strekking tegen me gezegd terwijl ik de openingsdans probeerde vast te leggen.

Holly zegt: ‘Bruiloften zijn romantisch. Jij bent niet romantisch.’

‘Ik hoef niet romantisch te zijn. Het enige wat ik hoef te weten is wat de klant romantisch vindt.’ Ik zou niet beledigd moeten zijn, maar toch krijgt de kartonnen doos onder de bar een schop en trakteer ik het ongewassen gepeupel op een dreigende blik.

Achterin bij de wc’s staat een stelletje te vozen tegen de muur, draaiend en schokkend met hun heupen. Het is om te kotsen, maar af en toe moeten ze even naar lucht happen. Dan komen hun lippen heel even los, en terwijl hij door haar haar woelt, kijken ze elkaar

aan. Dat is het moment dat ik vast zou leggen. Ik kan zelfs die twee randdebielen er goed uit laten zien.

En daarna zou ik ze met de brandslang naar buiten spuiten.

‘Dus met Vince wil het ook niet echt romantisch worden?’ Holly vraagt het alsof ze het antwoord al weet. Toen ik hem hier voor het eerst naar binnen zag sluipen, zei ze: *Dat is geen lekker type, Darcy.* Ik wierp tegen: *Hij heeft een tongpiercing, en dat vind ik eigenlijk altijd lekker.* Ze gaapte me sprakeloos aan.

Ik inventariseer de dichtstbijzijnde koelkast. ‘Ik heb een sonnet in mijn achterzak. Als ik hem weer zie, zal ik het voorlezen.’

‘Maar je bent niet verliefd op hem.’

Daar kan ik alleen maar om lachen. Ik voel nooit iets voor mannen, daar begin ik niet meer aan.

‘Hij is een manier om de tijd te doden. Ik ben hier een stuk langer gebleven dan ik van plan was.’ En nu niet de volgende vraag stellen. *Ben je weleens verliefd geweest?* ‘Maar vooruit, ik geef het toe, misschien ben ik wel niet romantisch.’

‘Waarom heb je de bruidsfotografie opgegeven?’

Het woordje *opgeven* ligt gevoelig, dat ziet Holly aan mijn blik. Ze slaat haar ogen neer en friemelt aan haar Bertha-bordje. ‘Sorry. Op je website stond dat je voorlopig niet meer te boeken bent. Je maakt tegenwoordig productfoto’s. Wat zijn dat?’

‘Vraag dat maar aan Google, Bertha.’ Ik probeer er een grapje van te maken, maar ik ben boos. Waarom doet ze de hele tijd alsof we vrienden zijn? Snapt ze niet dat ik weer wegga?

Ik ga die website uit de lucht halen.

‘Je vertelt me nooit echt iets,’ protesteert ze met een bibberig stemmetje. ‘Je bent nooit serieus.’ Haar beeldschone gezicht wordt roze en vlekkerig van bezorgdheid.

Ik loop naar de andere kant van de bar, draai haar mijn rug toe en pak het bierglas met al mijn naamplaatjes erin. Ik heb geen zin meer om Joan te zijn. Ik besluit dat ik de rest van mijn dienst Lorraine wil heten.

En ik heb ook geen zin meer om Darcy te zijn.

‘Sorry,’ zegt Holly slapjes.

Ik haal mijn schouders op en rommel met de wodkafllessen in de koelkast. ‘Geef niet. Ik ben gewoon...’ *Gevangen, zo zonder paspoort en zonder vliegticket. Ik zit vast in mijn nachtmerrie.* ‘...een bitch. Let maar niet op mij.’

Een whiskyfles in mijn ooghoek vangt het licht, een goudkleurige schittering. Laag in mijn buik trekt iets samen, en ik adem uit tot mijn longen helemaal leeg zijn. De laatste tijd heb ik vaker last van diepe, droevige zuchten, zeker als ik aan bruiloften denk. Dat doe ik dus liever niet.

Ik heb jarenlang een eigen bedrijf gehad, en daardoor heb ik een soort röntgenblik ontwikkeld waarmee ik dingen die een groot probleem gaan worden, zie aankomen. Holly heeft nog steeds geen loonstrook gehad. De voorraden zijn alarmerend geslonken. Het zou best kunnen dat alcohol niet Anthony’s voornaamste bron van inkomsten is. Ik ga naar het kantoortje en schrijf op een post-it: *Anthony, wil je dat ik de voorraad aanvul? D.*

Voor een keiharde bitch heb ik een beschamend meisjesachtig handschrift. De jongens van de dagploeg laten nooit attente briefjes achter voor hun baas. Ik verfrommel het weer.

Als ik wat later het geld in de kassa tel, probeert Holly het opnieuw. Ze spoelt terug naar het moment voordat ze het verpestte. ‘Toch denk ik dat die Vince niet echt bij je past. Volgens mij heb je eerder zo’n jongen nodig.’ Ze wijst naar de leren jacks.

Ik blijf tellen. Vijfhonderd, vijfhonderdvijftig. Geinig, dat zij dat zegt. Ze is als de dood voor die gasten. Als er een glas sneuvelt, moet ik er met handveger en blik op af. ‘Waarom denk je dat?’

Holly haalt haar schouders op. ‘Je hebt iemand nodig die nog stoerder is dan jij. Wat denk je van hem? Hij zit de hele tijd naar je te staren, en hij weet het altijd zo te draaien dat jij hem bedient.’

Ik vind het zelfs niet de moeite om op te kijken. Zeshonderd, zes-

honderdvijftig. 'Ik ga nog liever alleen dood dan dat ik met een van die losers eindig.'

Het leren jack dat me heeft geholpen de studenten af te poeieren, zwaait naar ons. Gratis bier glijdt er altijd snel en soepel in.

'Wat heb jij een dorst vanavond,' zeg ik, en ik schenk de gebruikelijke whisky voor hem in.

'Gruwelijk,' zegt hij broeierig, maar als ik hem aankijk, is zijn blik sereen. 'Ik heb dorst en ik verveel me.'

'Daarom ben je hier. Mocht je nog van plan zijn om die jochies in elkaar te slaan, wil je dat dan alsjeblieft buiten op de parkeerplaats doen?'

Zijn heldere blauwe ogen dwalen af naar mijn naamplaatje. 'Met plezier. Tot de volgende keer, Lorraine.' Hij betaalt, geeft fooi en loopt weg.

'Die is stapelgek op je,' zegt Holly veel te hard.